

Varkens met geniale trekken

Het PAROOL 1 december 1998

DOOR PAUL VAN LIEMPT

Igor Cornelissen

vanavond, Amsterdam 2, 21.00 uur

NA ZIJN afscheidsfeestje van het weekblad in een café had secretaresse Paula gezegd: "Jij komt hier nooit meer terug." Voormalig *Vrij Nederland*-redacteur Igor Cornelissen was het ook niet van plan, maar nadat programmamaker David de Jongh hem 'het pistool op de borst had geduwd', liet hij zich nog een keer verleiden. Het kost hem zichtbaar moeite zijn emoties in bedwang te houden als hij op zijn oude werkplek terugkeert en pas na de vraag of hij er met gemengde gevoelens rondloopt, herstelt hij zich. "Het zijn de enige gevoelens die ik ken. Maar laten we nu snel een borrel gaan drinken, het wordt me geloof ik toch iets te veel."

Voor een man die zegt graag afstand te houden en als leidraad in het leven aanhoudt dat je 'nooit alles op tafel moet gooien', geeft Cornelissen in het portret dat de lokale zender Amsterdam 2 vanavond uitzendt, veel prijs. David de Jongh volgde Cornelissen een dag lang in de straten en cafés nabij de Raamgracht. De Jongh doet alles

zelf: camera, regie, montage en vragen stellen.

Hij liep stage bij Frans Bromet en dat is te merken. Korte, vaak verrassende vragen en een camera die graag op zoek gaat. "Het leeuwendel van de redacteurs bij VN lag je niet." "Ach, dat zou niet anders geweest zijn als ik bij de Boerenleenbank gewerkt had." "Het leeuwendel van de mensen is vervelend?" Na een lichte aarzeling bekent Cornelissen dat het zo is. Zelfs mensen die bij kranten werken zijn doorgaans saai, meent hij. "Ze hebben geen verhaal."

We zien Cornelissen in cafés, voor hotel The Grand waar hij trouwde toen het nog het stadhuis was, voor de burelen van *Opzij*, waar zijn 'aanstaande verloofde' Ankie werkt, in een antiquariaat op zoek naar een boekje en tijdens het opsnuiven van visgeuren. "De geur van verse vis opsnuiven is iets geweldigs." Hij praat over vrouwen, over *Vrij Nederland*, over Joop van Tijn, over jazz, over Amsterdam in de vrije jaren zestig en zeventig, 'een tijd die nooit meer terug-

keert', maar vindt drank geen onderwerp. De camera volgt hem na die uitspraak naar de toeg van een café waar hij een oude jenever bestelt.

In zowel het portret als in het tweede deel van zijn autobiografie 'Raamgracht 4, mooie jaren bij het weekblad' vertelt Cornelissen een 'functionele anekdote' over hoofdredacteur Rinus Ferdinandusse. Toen iedereen op zijn verjaardag met een boek aankwam, gaf Cornelissen hem een grammofoonplaat cadeau van de grootste tenorsax die Amerika ooit kende, Lester Young. "Hij, die altijd dweept met Amerika, zei niet of hij de plaat wel of niet gedraaid had, of nog geen tijd had gehad omdat hij eerst al die boeken nog moest lezen. Helemaal niks. Dan ben je ziek of heb je geen gevoel."

In een café in de buurt van de Zeedijk onthult Cornelissen zijn visie op de mens: "Het zijn allemaal varkens, het blijven ook varkens, maar soms zie je varkens met interessante of geniale trekken."

Igor Cornelissen, foto: David de Jongh